

פרשת לך לך

התורה והמצוות מרוממים לעולם דקדושה

לקח לו את עמ"י להיות לו לעת סגולה, שתהיה אומה אחת מיוחדת שחיה בהנהגת 'עולם דקדושה' ולא סתם בהנהגת 'עולם של טבע'.

ולצורך זה נתן לנו הקב"ה את התורה, כדי שיהיה לנו תרי"ג מצוות שמקיפות את כל חיינו, וזאת כדי שבאמת נחיה את חיינו בתוך 'עולם דקדושה', וע"י שאנו חיים את חיינו באופן מרומם זה, משתייכים להשגות שאינם שייכים כלל בעולם של טבע, ורק ע"י קיום המצוות שייך להשתייך לאותו 'עולם דקדושה', מפני שרק זה הדרך שהכין הקב"ה בעוה"ז החומרי שממש אפשר לעלות מעל העולם של הטבע, ובשעה שאנו חיים עם תורה ומצוות אנו ממש מתעלים לעולם שמעל הטבע, וכל המציאות החומרית של העולם הופכת לרוחנית, כי ע"י קיום המצוות הדברים הגשמיים מתחברים לשורש הרוחני העליון שלהם, (עיי"ש בדברי המהר"ל שהאריך מאוד בעניין זה)

ולפ"ז נראה לבאר שכשהגמרא אומרת שמאברהם אבינו ע"ה התחילו 'שני אלפים של תורה', אין הכוונה כפשוטו שרק לא היה לימוד תורה בעולם, שזה באמת כן היה כמבואר, אלא שרק אצל אברהם התחילה המציאות הזאת של אדם שחי את חייו ומתנהל ע"פ מערכת של תורה ומצוות בצורה שבה הוא בונה 'עולם דקדושה', וזה מה שהתחדש אצל אברהם שאצלו התחילו שני אלפים תורה, וזה ולא היה עד אליו.

וא"כ אנו בתור זרע אברהם, זו התכלית שלנו, שנתעלה לדרגה זו שנתרגל לחיות גם את חיינו הרגילים מתוך קיום תורה ומצוות, אבל אין הכוונה בזה שצריך פתאום למחוק ולבטל את כל חיינו, ורק ללמוד כל היום ולעשות נגד הטבע, אלא להיפך, שנמשיך לעשות את כל אותם הדברים שאנו עושים כבר בחיינו הפשוטים, אלא שעם זאת נשים אל לבבינו לבנות עמם 'עולם דקדושה', ע"י שנפנים שכל חיינו הם במקום הרבה יותר מרומם, שאכילתנו נעלית יותר, שע"י שאנו מברכים על האוכל אנו מביאים אותו לתיקונו, והופכים את האכילה לרוחנית יותר, וכך כל שאר מעשינו, להבין שהם פועלים במקום הרבה יותר גבוה, ועי"ז אנו מתעלים לעולם שמעל לכל העולם בטבעי.

וברמב"ם בספר המצוות (מצוה ג) כתב 'המצוה השלישית היא שציונו באהבתו יתעלה. וזה שנחשוב ונתבונן במצותיו ומאמריו ופעולותיו עד שנשיגהו ונהנה בהשגתו בתכלית

א

"ויאמר ה' אל אברם לך מארצך וגו' ויקח אברם את שרי אשתו ואת לוט בן אחיו ואת כל רכושם אשר רכשו ואת הנפש אשר עשו בחרן ויצאו ללכת ארצה כנען ויבאו ארצה כנען" (יב, א-ה).

אי' במס' ע"ז (ט, א) **'תנא דבי אליהו ששת אלפים שנה הוי העולם שני אלפים תוהו שני אלפים תורה שני אלפים ימות המשיח'** ובהמשך הגמרא שם מבואר ששני אלפים של תורה התחילו מ"ואת הנפש אשר עשו בחרן" כלומר שבנפשות שקירב אברהם לתורה התחילה ההתפשטות של תורה בעולם, ומאז התחילו שני אלפי תורה.

ואולם יש להבין מה הכוונה בזה שרק מזמן אברהם התחילו ימי תורה, שהלא גם קודם שהגיע אברהם היה כבר תורה בעולם, שהיה את מתושלח שלמד תורה והיה את חנוך שנא' בו **"ויתהלך חנוך את הא-לקים"**, וגם נח עם שם ועבר עסקו בתורה, ומלבד זאת נצטוו על שבע מצוות בני נח, שאף הם חלק מן התורה.

וכדי ליישב שאלה זו נקדים מעט מדברי המהר"ל בתחילת ספר תפארת ישראל שהחילוק שבין שבע מצוות שבני נח נצטוו בהם, לשאר תרי"ג מצוות שקיבלו ישראל במעמד הר סיני, שכל שבע מצוות בני נח הם לבנות ולקיים את עולם הטבע, שהרי כמו שרואים כל המצוות הללו הינם סוגי מצוות שנועדו רק לשמר את הטבע על אופנו המתוקן, כגון שלא ירצחו או יגזלו איש את רעהו, ושלא ינאף איש את אשת רעהו, וכן על זה הדרך.

אבל לעומת זאת תרי"ג מצוות שנוצטוו עליהם ישראל באות לבנות עולם אחר לחלוטין, עולם של תורה וקדושה שהוא מעל העולם של הטבע, שכל התכלית של תרי"ג מצוות הוא להעלות את האדם לעולם של קדושה שמעל הטבע.

ב

ועומק העניין הוא שהבו"ע ברא את העולם החומרי באופן בו הוא מקביל לחלוטין לעולם הרוחני, שהוא העולם האמיתי, וכל מה שקיים כאן בעולם החומרי הוא רק כמשל ודוגמה למציאות אמיתית שכנגדה הוא מכוון למעלה בעולם האמת, וכך בעוד שכל האומות חיים את חייהם בצורה חומרית בתוך העולם החומרי, וחיים רק את העולם הזה הטבעי הנחות, הקב"ה

ההנאה, וזאת היא האהבה המחוייבת, ולשון ספרי לפי שנאמר ואהבת את ה' אלקיך איני יודע כיצד אוהב את המקום תלמוד לומר "והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך היום על לבבך" שמתוך כך אתה מכיר את מי שאמר והיה העולם. הנה בארנו לך שבהתבוננות תעלה בידך ההשגה ותגיע ההנאה ותבא האהבה בהכרח'.

ואם נתבונן בדברי הרמב"ם רואים עד כמה שע"י קיום מצוות התורה שייך לעבור לעולם של קדושה בתוך חיינו, - עולם שהוא לגמרי מעל לטבע, לכאורה זה דבר מופקע לחלוטין, כי איך שייך לצוות אדם שיהיה מחויב לאהוב, והרי זה דבר שבלב, או שאדם אוהב או שלא ואיך יתכן לאהוב על ידי ציווי.

אלא שזה גופא אומר הרמב"ם שמכיון שהתורה מצווה על זה ע"כ מוכח שזה דבר שהוא כן בידי האדם לאהוב את ה', שהרי פשוט שהתורה אינה מצוה לעשות דבר שהינו בלתי אפשרי וא"כ בידי כל יהודי להגיע לדרגה הזו, וזה ע"י קיום מצוות התורה שאמנם בדרך הטבע הפשוט א"א לצוות על אדם דבר כזה, אבל התורה מצווה לאהוב את הקב"ה, כי ע"י קיום כל המצוות האדם מתעלה לעולם אחר לגמרי, ובעולם זה שהוא עולם של תורה ושל קדושה, שם בוודאי ששייך לצוות על אדם גם ציוויים כאלו, כלו' שע"י קיום שאר מצוות התורה האדם משתייך לציוויים שע"פ הטבע הם לא כ"כ שייכים, ועתה הוא כן יכול לקיים אותם.

ג

ואמנם לגופו של עניין על פי מה שאמרנו הצורה בה מגיעים על ידי קיום המצוות לאהבת ה', שהרי השורש של כל אהבה היא מתוך שאדם אוהב את מה שהוא רואה כ'עצמו', וככל שגדילה אצל האדם ההרגשה כלפי איזה דבר שהוא שייך

וקרוב אל אותו הדבר, כך תלך ותגדל אהבתו לאותו הדבר, אולם ביד האדם ישנה אפשרות ע"י קיום התורה והמצוות להגיע לכזו דביקות בהשי"ת שהוא ירגיש שקיום מצוותיו של הי"ת זהו דבר שאכן שייך לעצמותו, וככל שתגדל הרגשה זו, כך נמצא האדם יותר ויותר אוהב את ה'בו"ע, שהוא התוכן הפנימי של כל התורה והמצוות.

והעומק בזה הוא שהרי באדם יש 'צלם אלוקים' וע"י שהוא מקיים את המצוות הוא מתקשר אל הקב"ה והצלם אלוקים שבתוכו יוצא מהכח אל הפועל והנשמה הא-לוקית שבו מתעוררת, ואז הוא כביכול מתחבר לא-לוקות של נשמתו, וכשאדם מצליח להרגיש שהקב"ה הוא שורש כל עצמותו, אז באמת אין שום בעיה ב'ואהבת את ה'".

בזמננו הרבה מאוד יהודים הם שומרי תורה ומצוות והם אפי' עוסקים בתורה כל ימיהם, אבל חסר מאוד בנקודה הזו של שימת לב למה שעושים, בן אדם לומד כי כולם לומדים, הוא עושה מצוות כי כולם עושים, ואנשים עוברים את כל חייהם כמו עדר בלי לשים לב לתוכן העמוק של הדברים, אנשים חיים בשטחיות וברדידות ועושים את כל המצוות 'מצוות אנשים מלומדה', וכאלו חיים זה ממש 'חיי עמרצות' וכמעט שאין שום טעם בחיים שכאלו.

כל אדם שלומד תורה צריך לחשוב ולהרגיש שעכשיו הוא לומד את תורת ה' וכשהוא עושה מצוות הוא מקיים את הציווי של ה'בו"ע וצריך לחשוב על כך שהמעשה לא מסתכם בפעולה היבשה שהוא עושה, שבה הוא יוצא ידי חובתו בלבד, אלא בזה הוא מתרומם לעולם שמעל הטבע, והוא בונה 'עולם דקדושה' ומתחבר ל'עולם דקדושה' והוא מתקשר יותר אל הקב"ה שזה הוא התענוג האמיתי והעידון הגדול מכל העידונים שיכולים להימצא, ואלו החיים האמיתיים.